

Arrest

nr. 91 796 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Téliimélé afkomstig te zijn. U volgde een opleiding als verpleegster in Boké van 2005 tot 2007. Vervolgens ging u in Sangarédi uw stage doen in het Centre de Santé. U verbleef in Sangarédi bij uw oom langs vaderszijde, I.D.(...). Uw vader, K.D.(...), overleed op 8 april 2011 aan een ziekte. Sedert 2006 had u een relatie met een arts-gynaecoloog, dr. T.G.M.(...). Hij was uw chef in het Centre de Santé waar u uw stage deed. Uw oom is erg religieus. Op een vrijdag kwam hij thuis van de moskee en zei hij dat hij u had uitgehuwelijkt. U zei hem dat u dit niet wilde; dat u al een vriend had en u met hem wenste te huwen. Hij schreeuwde tegen u en vroeg u de naam van uw vriend. U zei hem dat het de dokter was en u met hem wilde

huwen. Dit was onaanvaardbaar voor uw oom, gezien uw vriend een christen is. Hij wilde dat u zou huwen met zijn vriend, E.H.B.D.(...), een moslim en een marabou. Hij sloeg u met een stok en sloot u op in een kamer. Op zondag, 18 december 2011, diezelfde week, vond het huwelijk plaats. U werd gekleed in het wit en u werd meegenomen naar een ander huis. Er was enkel een huishoudhulp, K.(...), aanwezig. B.D.(...) kwam en wilde de liefde met u bedrijven, hetgeen u weigerde. Hij dwong u met hem te slapen en deed u pijn. B.D.(...) zei dit tegen uw oom. Uw oom stuurde andere vrouwen die u sloegen. U smeekte K.(...) om u te laten gaan. U gaf haar het nummer van uw vriend, dr. T.(...). Op 30 december 2011 kwam dr. T.(...) u halen met zijn auto. U hield zich schuil in zijn woning. Uw oom en B.D.(...) zochten u overal. Uw oom had aan B.D.(...) gezegd dat u mocht gedood worden. Ze zijn u komen zoeken in het centrum waar dr. T.(...) werkt. Ze bedreigden hem. Ze kwamen dagelijks langs. Dr. T.(...) zou een oplossing zoeken. Hij nam u op 15 januari 2012 mee naar zijn vriend in Conakry, Père A.(...). U hield zich schuil in een kerk, Arche Vecé. U bleef telefonisch contact onderhouden met dr. T.(...), die u nog steeds sprak over bedreigingen met de dood door uw oom en B.D.(...). Dr. T.(...) zou opnieuw een oplossing zoeken. Hij organiseerde uw reis naar België. Op 4 februari 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van de heer S.(...), per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 6 februari 2012 asiel aan. U bent geïnfibuleerd op een voor u onbekende leeftijd. In België liet u een desinfibulatie uitvoeren. U vreest dat uw oom en uw echtgenoot bij uw terugkeer zouden eisen dat u opnieuw zou besneden worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitskaart van Guinée (met nummer 3520766/11); een diploma, afgeleverd op 19 november 2007; een attestation de stage, afgeleverd op 29 december 2011; een fiche de relevé de notes, afgeleverd op 19 maart 2012; een lidkaart van GAMS, afgeleverd op 18 mei 2012; een attest van GAMS, afgeleverd op 26 juni 2012; een medisch attest van een desinfibulatie, afgeleverd op 27 juni 2012 door dr. Martin Caillet; een medisch attest van een besnijdenis (type III), afgeleverd op 6 april 2012 door dr. Sandra Ballard; een medisch attest van een besnijdenis (type III), afgeleverd op 11 april 2012 door dr. Martin Caillet; een medisch opvolgingsbriefje; drie foto's en een DHL-omslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw oom, I.D.(...), en de man met wie u werd gedwongen te huwen, B.D.(...), omdat u uw huwelijk bent ontvlucht en omdat u met een christen wenst te huwen. U vreest eveneens dat uw oom en uw echtgenoot zouden kunnen eisen dat u opnieuw zou besneden worden, nadat u hier in België een hersteloperatie liet uitvoeren.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met de marabou, B.D.(...). U beweerde sedert 2007 in Sangarédi te verblijven, waar u uw stage deed als verpleegster in een centre de santé en u beweerde op 18 december 2011 door uw oom langs vaderszijde te zijn uitgehuwelijkt aan een marabou, met name toen u meer dan 28 jaar oud was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat "(...), le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de familles attachées aux traditions" (zie SRB, « Guinée - Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12). Gezien u reeds meer dan 28 jaar was op het ogenblik dat u werd uitgehuwelijkt, uit de stad afkomstig te zijn en bovendien door uw familie in de mogelijkheid werd gesteld te studeren, beantwoordt u duidelijk niet aan dit profiel. U verklaarde dit door te argumenteren dat u steeds een huwelijk afwimpelde, dat u eerst uw opleiding wilde afmaken en uw vader u hierin steunde tot zijn overlijden in 2011 (gehoorverslag p. 8), maar dit is geen afdoende uitleg voor de vaststelling dat uw oom u "plots", zonder voorafgaandelijk uw advies te vragen zoals gebruikelijk is in Guinée (zie voormelde informatie, p. 13), uithuwelijkte aan een vriend van hem, te meer daar u een volwassen, zelfstandige, opgeleide vrouw bent. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u precies door deze man werd uitverkoren, kon u geen antwoord geven en stelde u dat het om een regeling met uw oom ging (gehoorverslag, p. 10). U kon evenmin verklaren waarom B.D.(...) u nog steeds wilde huwen, zelfs nadat hij vernam dat u reeds een vriend had. U zei enkel in dit verband dat hij zei dat hij u niet zou laten vallen; dat hij een bekend persoon is en zelfs uw vriend bedreigde (gehoorverslag p. 10), maar het blijft onduidelijk waarom B.D.(...) een volwassen, zelfstandige vrouw, die reeds een vriend had, tegen haar wil in wenste

te huwen, gezien de kans dan wel erg groot is dat het huwelijk niet zou slagen en de schande voor de familie des te groter zou zijn. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat uw oom besloot u plots uit te huwelijken aan een vriend van hem en het huwelijk reeds twee dagen daarna plaatsvond, dan nog dient te worden vastgesteld dat u zowel over het huwelijk zelf als over uw echtgenoot erg onwetend bent. Zo kon u niet preciseren of er ook een religieus huwelijk plaatsvond (gehoorverslag, pp. 5 en 9). U zei dat uw oom dit misschien had geregeld, maar u bent er niet van op de hoogte en u kon enkel vermelden dat u in het wit werd gestoken. Wanneer u werd gevraagd of u dit dan niet heeft gevraagd aan iemand, antwoordde u dat u hiervoor geen tijd en u onmiddellijk werd opgesloten door uw oom (gehoorverslag, p. 9). Zelfs indien uw oom u gedwongen zou uithuwelijken, is het niet aannemelijk dat u niet meer details zou gevraagd hebben over (de afsluiting van) dit huwelijk. In datzelfde opzicht is het niet aannemelijk dat u niets kan zeggen over de bruidsschat die zou zijn betaald (gehoorverslag, p. 9), nochtans een wezenlijk element van het huwelijk in Guinée (zie voormelde informatie, p. 10). U legde het Commissariaat-generaal twee foto's voor met betrekking tot uw huwelijk, maar u kon in het geheel niet preciseren wie de andere personen op de foto's waren (gehoorverslag, pp. 5 en 10). U kon zelfs niet zeggen of de drie andere vrouwen van uw echtgenoot aanwezig waren op de dag van het huwelijk of enige andere familie van hem (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u naar een beschrijving van uw echtgenoot werd gepeild, kwam u niet verder dan "hij is groot en donker" (gehoorverslag, p. 9). Wanneer door het Commissariaat-generaal werd aangedrongen om toch iets meer te vertellen, hield u het bij "hij droeg wijde kleren, hij luisterde naar cassettes in het Arabisch en hij dronk veel thee", maar kon u niet meer over hem vertellen, gezien u zei zich niet voor hem interesseren (gehoorverslag, p. 9). Ook met betrekking tot zijn karakter kon u enkel vermelden dat hij "een slecht karakter heeft en geen medelijden had" (gehoorverslag, p. 10). Ook al heeft u slechts zeer korte tijd bij hem verbleven (van 18 december 2011 tot 30 december 2011), er zou toch verwacht kunnen worden dat u iets meer over uw echtgenoot zou kunnen zeggen, gezien u herhaaldelijk zei dat hij (1) een bekend persoon is (gehoorverslag, pp. 8 en 10) en (2) u hem reeds van vóór uw huwelijk kende, gezien hij een vriend van uw oom was en u hem vaak bij uw oom zag (gehoorverslag pp. 6, 8 en 10). Gelet op voorgaande vaststelling, is het evenmin aannemelijk dat u slechts de naam van zijn eerste vrouw, M.(...), zou kennen, maar niet van zijn twee andere vrouwen (gehoorverslag, p. 10); dat u geen enkele naam van één van zijn twaalf kinderen zou kennen (gehoorverslag, p. 10); dat u niet kan preciseren of uw echtgenoot broers of zussen heeft of dat zijn ouders nog in leven zijn (gehoorverslag, p. 10), zelfs indien u niet in dezelfde woning verbleef als zijn familie (gehoorverslag, p. 10). Er zou toch verwacht worden dat u, die uw asielaanvraag baseert op uw gedwongen huwelijk met deze marabou, meer details over uw huwelijk en deze persoon met wie u verplicht werd te huwen zou kunnen verstrekken of op zijn minst uw oom om deze informatie had kunnen vragen toen hij uw huwelijk met deze man aankondigde. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met B.D.(...).

Bovendien zijn een aantal van uw verklaringen betreffende de door u ingeroepen vrees voor vervolging door uw oom en uw echtgenoot in het geheel niet aannemelijk.

In de eerste plaats, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw oom en uw echtgenoot u zullen vermoorden omdat u uw huwelijk zou zijn ontvlucht en u met een christen wil trouwen en om deze reden ook uw vriend, dr. T.(...), bedreigden. Niet alleen heeft u hier geen enkele concrete aanwijzing voor -u beweerde enkel "als ze dit zeggen, zullen ze dit ook doen (gehoorverslag p. 7)- maar bovendien is dit hoogst twijfelachtig gelet op de vaststelling dat uw oom en de marabou dagdagelijks uw vriend zouden opzoeken op zijn werk om bedreigingen te uiten, maar hier tot dusver geen gevolg aan hebben gegeven gezien uw vriend nog steeds in Sangarédi verblijft (gehoorverslag p. 7). U kent bovendien niemand die om dezelfde redenen zou zijn omgebracht (gehoorverslag p. 7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u er zo zeker van bent dat u zou worden omgebracht (in de plaats van enkel verstoten te worden door uw familie bijvoorbeeld), zegt u enkel "omdat ze het zo gezegd hebben; de oude is een marabou; hij is gekend, het is een grote persoonlijkheid" (gehoorverslag, p. 7). Overigens is het merkwaardig dat uw oom en de marabou volgens uw beweringen u nooit zouden hebben gezocht in de woning van dr. T.(...) (gehoorverslag, p. 7). U stelde dat dit was omdat het een cité is en er veel mensen wonen (gehoorverslag, p. 7), waaruit blijkt dat ook uw oom en de marabou toch enige terughoudendheid aan de dag zouden leggen om u zonder meer te bedreigen, laat staan te doden. U benadrukt herhaaldelijk dat het vooral is omdat u met een christen wil huwen dat ze u willen doden (gehoorverslag, pp. 6, 7, 9 en 11), maar ook dit is niet aannemelijk. Niet alleen blijkt uit voormelde informatie dat interreligieuze huwelijken een realiteit zijn in Guinée en dat la pratique de religion se faisait dans un esprit de tolérance et que bon nombre de couples n'hésitaient pas à afficher leur mixité religieuse (zie voormelde informatie, p. 10), maar bovendien slaagde u er niet in om een overtuigende uitleg te verstrekken waarom dit niet mogelijk zou zijn in uw familie, laat staan dat ze tot een dergelijke extreme

maatregel zouden overgaan om u om deze reden te doden (zie ook supra). Gevraagd naar enige uitleg zei u dat uw oom “erg religieus” is. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u juist bedoelde met “erg religieus”, stelde u plotseling dat “er etnische problemen waren en dat dit dus problemen gaf”. Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat dit te maken heeft met uw bewering dat uw familie “erg religieus” is, antwoordde u opnieuw dat er “veel etnische problemen zijn bij ons”. Wanneer nogmaals wordt aangedrongen door het Commissariaat-generaal om uit te leggen wat u bedoelt met “erg religieus”, kwam u niet verder dan dat uw familie hun religie als de beste beschouwt (gehoorverslag, p. 9). U maakte bijgevolg in het geheel niet aannemelijk waarom het in uw familie niet mogelijk zou zijn om met een christen te huwen, en dit gelet op de voormelde informatie waaruit blijkt dat interreligieuze huwelijken niet als problematisch worden gepercipieerd in Guinée. Overigens zijn er toch enige ernstige twijfels met betrekking tot uw bewering dat uw vriend, dr. T.(...), praktiserend christen zou zijn. Zo kon u niet preciseren welke kerk in Sangarédi hij frekwenteerde en kon u buiten 24-25 december geen feestdagen opnoemen waaraan hij participeerde. U wist overigens niet welke feestdag er op 24-25 december plaatsvond (gehoorverslag, p. 11). Gezien u beweerde sedert 2006 een relatie met dr. T.(...) te hebben (gehoorverslag, p. 4) en te stellen dat hij een praktiserend christen is (gehoorverslag, p. 11), zou er toch verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn.

Daarenboven maakte u evenmin aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige optie was om aan uw oom en uw echtgenoot te ontkomen. Gelet op uw zelfstandige persoonlijkheid (u heeft gestudeerd (gehoorverslag, p. 4); u woonde alleen tijdens uw studies (gehoorverslag, p.7); u slaagde er in om tot uw 28 jaar een huwelijk af te wimpelen (gehoorverslag, p. 8); u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot) en gelet op uw bewering dat uw vriend financieel onafhankelijk is (hij is arts-gynaecoloog (gehoorverslag, p. 11), is het niet aannemelijk dat u (en uw vriend) zich niet elders kon vestigen in uw land van herkomst. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet in Conakry kon blijven, zei u dat niemand u kan helpen één keer u gehuwd bent en ze u overal zochten, ook in Conakry, maar het bleek dat u zich voor deze bewering enkel steunde op hetgeen uw vriend u had gezegd en u zelf over geen concrete aanwijzingen beschikte dat uw oom en de marabou u ook zochten in Conakry (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom u zich niet veel eerder met uw vriend -met wie u al een relatie had sedert 2006- elders in Guinée vestigde, antwoordde u dat uw familie dit zou te weten komen. Gevraagd naar de manier waarop ze dit dan te weten zouden komen, stelde u enkel dat “iedereen verwant is en ze dit zouden te weten komen”. Rekening houdende met voormelde omstandigheden, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw oom en uw echtgenoot te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Guinée zou kunnen verderzetten, al dan niet samen met uw vriend. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei er geen te kennen en gedaan te hebben wat dr. T.(...) u zei (gehoorverslag, p. 12) Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16).

Tot slot, en samenhangend met voorgaande vaststellingen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk, maakte u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer een genitale verminking zou ondergaan. U verklaarde geïnfibuleerd te zijn geweest en u legde ter ondersteuning van deze verklaring twee medische attesten voor (afgeleverd op 6 april 2012 door dr. Sandra Ballard en afgeleverd op 11 april 2012 door dr. Martin Caillet). U verklaarde vervolgens in België een desinfibulatie te hebben ondergaan en u legde hiervan ook een medisch attest voor, opgemaakt op 27 juni 2012 door dr. Martin Caillet. U verklaarde niet opnieuw naar Guinée te kunnen terugkeren omdat u vreest opnieuw besneden te worden. Wanneer u werd gevraagd hoe dit zou kunnen ontdekt worden indien u hierover niets zegt, antwoordde u dat uw oom en uw echtgenoot dit te weten zouden komen doordat u verplicht bent bij uw echtgenoot te verblijven. Op de vraag wie concreet zou kunnen eisen dat u opnieuw zou worden besneden, antwoordde u opnieuw uitdrukkelijk uw oom en uw echtgenoot en liet u andere personen (zoals uw vriend) in het geheel onvermeld (gehoorverslag, p. 12). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met uw echtgenoot. Bijgevolg maakte u evenmin aannemelijk dat uw echtgenoot (of uw oom) in het kader van dat gedwongen huwelijk zouden kunnen eisen dat u opnieuw zou worden besneden. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor geen enkele andere omstandigheid heeft vermeld die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking. Bovendien gelet op uw profiel

van volwassen (u bent bijna 30 jaar), opgeleide (u bent verpleegster) en zelfstandige vrouw (u heeft alleen gewoond tijdens uw studies (gehoorverslag, p. 7)) en door het feit dat u er steeds in slaagde een huwelijk af te wimpelen, kan u niet overtuigen met betrekking tot een vrees voor (her)besnijdenis, die overigens normaliter wordt uitgevoerd op jonge meisjes die nog niet tot de leeftijd zijn gekomen dat ze een keuze kunnen maken (u werd eveneens besneden op een leeftijd die u zich niet meer kan herinneren, gehoorverslag p. 12). Uw raadsman stelde dat het risico op herbesnijdenis ruimer moet worden gezien en niet alleen in het kader van uw gedwongen huwelijk met B.D.(...), maar hij geeft evenmin precieze omstandigheden aan waaruit duidelijk blijkt dat dat risico voor u persoonlijk reëler zou kunnen worden. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Guineese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie document de réponse van Cedoca, "Les mutilations génitales féminines (MGF) – Moyens mis en oeuvre par les autorités", juni 2012). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, als volwassen, opgeleide vrouw, geen stappen zou kunnen ondernemen om een eventuele gedwongen genitale verminking tegen te gaan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u voorgelegde medische attesten werden hiervoor reeds besproken in het kader van uw vrees voor (her)besnijdenis. De identiteitsgegevens die op uw identiteitskaart van Guinée (met nummer 3520766/11) worden vermeld, worden niet betwist. Uw diploma, afgeleverd op 19 november 2007, toont aan dat u een opleiding heeft gevolgd tot agent technique de santé, maar kan uw asielrelaas niet staven. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde attestation de stage, afgeleverd op 29 december 2011 en de fiche de relevé de notes, afgeleverd op 19 maart 2012. De lidkaart van GAMS, afgeleverd op 18 mei 2012 en het attest van GAMS, afgeleverd op 26 juni 2012, tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan evenmin uw asielrelaas staven. Het medisch opvolgingsbriefje is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. De drie door u neergelegde foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke enscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De DHL-omslag toont enkel aan dat er een diploma, een overzicht en foto's werden verstuurd vanuit Conakry naar België.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 57/7bis en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze in het verzoekschrift één voor één te weerleggen.

2.1. Wat de geloofwaardigheid van verzoeksters gedwongen huwelijk betreft stelt de CEDOCA-informatie dat deze bijna niet meer voorkomen in het stedelijke milieu in verzoeksters land van herkomst. Verzoekster betwist deze stelling en wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich om dit te stellen enkel baseert op een CEDOCA-rapport dat niet volstrekt duidelijk is en zichzelf zelfs zou tegenspreken. Verzoekster wijst erop dat in dit rapport enerzijds het bestaan van gedwongen huwelijk in verzoeksters land van herkomst niet betwist en dat gesteld wordt dat ze het vaakst voorkomt bij de Peul bevolkingsgroep (*SRB Guinée – Le mariage p. 13*). Anderzijds stelt dit rapport op pagina 12 inderdaad dat de gedwongen huwelijken een marginaal en bijna onbestaand fenomeen zijn geworden in stedelijke milieus. De informatie die de commissaris-generaal aanhaalt is dus allerminst duidelijk, en stelt ook niet dat gedwongen huwelijken niet meer voorkomen, uit de informatie blijkt duidelijk dat ze bij de Peul, zoals verzoekster, zeker nog wel voorkomen. Verzoekster meent dan ook dat haar asielrelaas niet per definitie uitgesloten kan worden.

Verzoekster verwijst daarentegen naar een rapport van 2001 van het “Comité pour l’élimination de la discrimination à l’égard des femmes” en citeert hieruit. Volgens dit rapport komen in verzoeksters land van herkomst gedwongen huwelijken nog steeds voor. Verzoekster stelt zelf dat deze informatie weliswaar reeds elf jaar oud is, maar toch meent zij dat deze niet zomaar terzijde geschoven kan worden aangezien ze aantoont hoe diepgeworteld de maatschappelijke discriminatie tegen vrouwen is in haar land van herkomst. Verzoekster meent ook dat er meerdere generaties nodig zijn om dergelijke maatschappelijke aanpassingen te laten gebeuren en deze praktijken tegenover vrouwen te laten verdwijnen.

Verzoekster stelt verder dat er naar haar concrete situatie gekeken dient te worden. Zij stelt dat zij buiten haar studieperioden steeds woonde in de gemeenten Telimele en Sangarédi, die beiden 20.000 inwoners tellen, zodat er veel minder van een stedelijk milieu gesproken kan worden dan in steden als Boké of Conakry.

Verder wijst verzoekster erop dat zij verklaarde dat haar vader haar niet gedwongen wilde laten huwen, maar dat deze echter overleden is op 8 april 2011 en sindsdien was het de oom van verzoekster die over haar lot moest beslissen.

Ook haalt verzoekster aan dat haar dikwijls gezegd werd dat ze moest trouwen (gehoor Commissariaat-generaal p. 8) maar dat zij steeds weigerde. Uiteindelijk werd zij zeven maanden na de dood van haar vader, door haar oom die veel conservatiever is, gedwongen om te huwen op 18 december 2011. Dit verklaart ook waarom zij naar de normen in haar land van herkomst op oudere leeftijd uitgehuwelijkt is geworden. Haar oom zou vermoedelijk net omwille van haar gevorderde leeftijd haar zo snel mogelijk uitgehuwelijkt hebben.

Verder meent verzoekster dat haar zelfstandigheid eveneens niet overschat mag worden. Verzoekster citeert hier uit een rapport van Omar Doumouya over “*Changement culturel et développement social: la nouvelle place des femmes en Guinée*” dat verzoekster neerlegt bij haar verzoekschrift (stuk 6). Uit dit rapport blijkt dat de tradities in het land van herkomst van verzoekster nog steeds zo overheersend zijn dat een zekere graad van opleidingsniveau niet genoeg is om zich er volledig van los te trekken. Verzoekster stelt dat dit in haar geval zeker zo was gezien het feit dat haar oom zeer religieus was.

Waar verzoekster een matige kennis over haar huwelijk en haar echtgenoot verweten wordt, wijst verzoekster erop dat men niet uit het oog mag verliezen dat zij in het geheel niet betrokken is geweest bij de voorbereiding van het huwelijk. Aangezien verzoekster sinds de dood van haar vader meermaals geweigerd had met een huwelijk in te stemmen, meent zij dat haar oom buiten haar medeweten om reeds alle voorbereidingen getroffen had haar te confronteren met reeds voldongen feiten.

Verzoekster meent dat in deze context het ook niet verbazend is dat zij niet wist wat de afgesproken bruidsschat was. Overigens wijst verzoekster erop dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal amper vragen over haar huwelijk werden gesteld.

Ook wat haar echtgenoot betreft meent verzoekster dat het normaal is dat zij over hem relatief weinig informatie kan geven, aangezien zij hem weliswaar al gezien had bij haar oom (gehoor Commissariaat-generaal p. 6) maar zij kende hem voor de rest helemaal niet.

Verder stelt verzoekster dat zij slechts twaalf dagen in één van de huizen van haar echtgenoot heeft doorgebracht en hem daar enkele malen gezien in een uiterst vijandige en vernederende sfeer, zodat het logisch is dat ze enkel relatief vage beschrijvingen kan geven en helemaal geen idee heeft van zijn karakter, buiten dat hij een slecht karakter had en geen medelijden.

Verder is het logisch dat verzoekster niet geïnteresseerd was in de andere echtgenotes en de kinderen van haar echtgenoot, die zij ook niet ontmoet heeft in de periode dat zij daar woonde.

Verder stelt verzoekster dat het ook logisch is dat zij de vrouwen van op de foto's niet kan benoemen, omdat zij deze niet kende en nooit eerder gezien had, hetgeen past in het plotse gedwongen huwelijk dat haar oom regelde.

De Raad is van mening dat verzoekster haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken zoals de bestreden beslissing ook reeds stelt. De CEDOCA-informatie die in het administratief dossier terug te vinden is stelt dat het gedwongen huwelijk weldegelijk een fenomeen is dat in verstedelijkte gebieden praktisch niet meer bestaat en dat vooral zeer jonge meisjes in een landelijke omgeving hiermee worden geconfronteerd (SRB "Guinée – Le Mariage" p. 12). Hoewel de Raad erkent dat hieruit niet afgeleid kan worden dat het helemaal niet mogelijk is dat dit ook voorkomt bij oudere vrouwen of bij vrouwen in een stedelijk milieu, wijst de Raad erop dat verzoekster reeds achtentwintig jaar oud was op het ogenblik dat zij zou uitgehuwelijkt zijn. Hierbij komt nog dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad om te studeren en dat zij dus als opgeleide vrouw eveneens meer verweer zou kunnen bieden tegen een gedwongen huwelijk. Verzoekster kan dus niet gezien worden als behorend tot een categorie vrouwen die een groot risico zouden lopen op een gedwongen huwelijk.

Hoewel deze CEDOCA-informatie ook stelt dat gedwongen huwelijken het meest voorkomen bij de Peul, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster Peul is het nog steeds niet aannemelijk maakt dat zij uitgehuwelijkt zou zijn gezien haar leeftijd, haar milieu en het feit dat zij heeft kunnen studeren. Betreffende de informatie die verzoekster aanhaalt (stuk 4) wijst de Raad erop dat verzoekster zelf eveneens aanhaalt dat dit document reeds elf jaar oud is, waardoor de informatie hierin mogelijks zeer verouderd is. Waar verzoekster stelt dat maatschappelijke aanpassingen generaties nodig hebben om volledig te verdwijnen, wijst de Raad op de CEDOCA-informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert die van april 2012 is, veel recenter dus, en deze informatie ontkent verder niet dat er nog steeds gedwongen huwelijken voorkomen in verzoeksters land van herkomst.

Waar verzoekster stelt dat zij door haar vader niet gedwongen werd te huwen, maar pas na zijn dood door haar oom werd gedwongen, is het niet aannemelijk dat een opgeleide vrouw van achtentwintig jaar zich hier niet tegen zou kunnen verzetten.

Wat het rapport van Omar Doumouya betreft wijst dit op het belang van tradities en gewoonterecht, maar valt uit het uittreksel niet af te leiden dat het gedwongen huwelijk hiervan een onderdeel is en opgeleide vrouwen van 28 jaar zich er niet tegen zouden kunnen verzetten.

De Raad is van mening dat de CEDOCA-informatie waar de commissaris-generaal zich op baseert erkent dat gedwongen huwelijken nog steeds voorkomen, maar dat bepaalde groepen van vrouwen meer risico lopen. Verzoekster moet dus door haar verklaringen en de stukken die ze neerlegt aannemelijk maken dat zij gedwongen werd te huwen, maar zij slaagt hier niet in.

De Raad wijst erop dat verzoekster zeer weinig informatie kan geven betreffende haar huwelijk en eveneens betreffende haar echtgenoot en diens gezinsleden.

De bestreden beslissing stelt: "(...) Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat uw oom besloot u plots uit te huwelijken aan een vriend van hem en het huwelijk reeds twee dagen daarna plaatsvond, dan nog dient te worden vastgesteld dat u zowel over het huwelijk zelf als over uw echtgenoot erg onwetend bent. Zo kon u niet preciseren of er ook een religieus huwelijk plaatsvond (gehoorverslag, pp. 5 en 9). U zei dat uw oom dit misschien had geregeld, maar u bent er niet van op de hoogte en u kon enkel vermelden dat u in het wit werd gestoken. Wanneer u werd gevraagd of u dit dan niet heeft gevraagd aan iemand, antwoordde u dat u hiervoor geen tijd en u onmiddellijk werd opgesloten door uw oom (gehoorverslag, p. 9). Zelfs indien uw oom u gedwongen zou uithuwelijken, is het niet aannemelijk dat u niet meer details zou gevraagd hebben over (de afsluiting van) dit huwelijk. In datzelfde opzicht is het niet aannemelijk dat u niets kan zeggen over de bruidsschat die zou zijn betaald (gehoorverslag, p. 9), nochtans een wezenlijk element van het huwelijk in Guinée (zie voormelde informatie, p. 10). U legde het Commissariaat-generaal twee foto's voor met betrekking tot uw huwelijk, maar u kon in het geheel niet preciseren wie de andere personen op de foto's waren (gehoorverslag, pp. 5 en 10). U kon zelfs niet zeggen of de drie andere vrouwen van uw echtgenoot aanwezig waren op de dag van het huwelijk of enige andere familie van hem (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u naar een beschrijving van uw echtgenoot werd gepeild, kwam u niet verder dan "hij is groot en donker" (gehoorverslag, p. 9). Wanneer door het Commissariaat-generaal werd aangedrongen om toch iets meer te vertellen, hield u het bij "hij

droeg wijde kleren, hij luisterde naar cassettes in het Arabisch en hij dronk veel thee”, maar kon u niet meer over hem vertellen, gezien u zei zich niet voor hem interesseren (gehoorverslag, p. 9). Ook met betrekking tot zijn karakter kon u enkel vermelden dat hij “een slecht karakter heeft en geen medelijden had” (gehoorverslag, p. 10). Ook al heeft u slechts zeer korte tijd bij hem verbleven (van 18 december 2011 tot 30 december 2011), er zou toch verwacht kunnen worden dat u iets meer over uw echtgenoot zou kunnen zeggen, gezien u herhaaldelijk zei dat hij (1) een bekend persoon is (gehoorverslag, pp. 8 en 10) en (2) u hem reeds van vóór uw huwelijk kende, gezien hij een vriend van uw oom was en u hem vaak bij uw oom zag (gehoorverslag pp. 6, 8 en 10). Gelet op voorgaande vaststelling, is het evenmin aannemelijk dat u slechts de naam van zijn eerste vrouw, M.(...), zou kennen, maar niet van zijn twee andere vrouwen (gehoorverslag, p. 10); dat u geen enkele naam van één van zijn twaalf kinderen zou kennen (gehoorverslag, p. 10); dat u niet kan preciseren of uw echtgenoot broers of zussen heeft of dat zijn ouders nog in leven zijn (gehoorverslag, p. 10), zelfs indien u niet in dezelfde woning verbleef als zijn familie (gehoorverslag, p. 10). Er zou toch verwacht worden dat u, die uw asielaanvraag baseert op uw gedwongen huwelijk met deze marabou, meer details over uw huwelijk en deze persoon met wie u verplicht werd te huwen zou kunnen verstrekken of op zijn minst uw oom om deze informatie had kunnen vragen toen hij uw huwelijk met deze man aankondigde. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met B.D.(...).(...)”. De Raad schaarnt zich achter dit motief.

De Raad meent dus dat verzoekster haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken.

2.2. Wat betreft het feit dat verzoekster niet aannemelijk zou maken dat zij vermoord zou worden door haar oom bij terugkeer naar haar land van herkomst, stelt verzoekster dat deze vraag niet pertinent is aangezien zij bij terugkeer minstens geacht zal worden verder te leven in haar gedwongen huwelijk met B.D.(...). Zij meent dat dit op zich al voldoende ernstige vervolging is om erkend te worden als vluchteling. Het feit dat verzoeksters oom en echtgenoot haar niet zijn komen zoeken in het huis van haar vriend, neemt volgens verzoekster niet weg dat zij na haar vlucht actief gezocht werd omdat zij een bijzonder grote schande heeft gebracht over de familie van haar oom. Verzoekster meent dat het niet duidelijk is hoe haar oom en echtgenoot aan het privéadres van haar vriend zouden gekomen zijn en verder meent zij dat het aannemelijk is dat zij een dergelijke moord niet willen plegen in een drukke cité waar de kans op getuigen groot is. Verder is verzoekster nog geen drie weken na haar ontsnapping door haar vriend naar Conakry gebracht omdat zij voelde dat het daar niet veilig zou blijven voor haar. Verzoekster stelt verder dat haar vervolgers bijzonder veel moeite gedaan hebben haar vriend onder druk te zetten om te weten te komen waar zij zich bevond, hetgeen wijst op hun intentie om haar toch minstens te straffen en terug te leiden naar haar gedwongen huwelijk indien ze haar niet zouden vermoorden.

Verzoekster haalt aan dat haar oom het huwelijk regelde met één van zijn beste vrienden, zodat men zich kan voorstellen dat zijn eer zeker op het spel stond en hij niet wilde buigen voor het verzet van zijn nichtje. Verzoekster vermoedt weldegelijk dat het christelijke geloof van haar vriend een belangrijke rol speelde, maar dat de persoonlijke band tussen haar oom en B.D.(...) een bijzonder grote rol heeft gespeeld. Verzoekster verwijst hierbij naar de CEDOCA-informatie die de commissaris-generaal bij het administratief dossier bij heeft gevoegd dat op pagina 7 stelt dat het huwelijk een band vormt tussen twee families en niet enkel tussen de echtgenoten. Verder citeert zij een paragraaf van pagina 10 van dit document en stelt dat het niet is omdat er interreligieuze huwelijken voorkomen dat hieruit afgeleid kan worden dat er geen verzet is tegen deze huwelijken en dat iedereen er open voor staat. Verzoekster meent dan ook dat het allerminst uitgesloten is dat haar oom, die zeer religieus is, hier weldegelijk niet mee zou instemmen.

De Raad wijst erop dat verzoekster haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken, zodat er eveneens geen geloof gehecht kan worden aan de vrees die hierdoor zou ontstaan zijn.

2.3. Verzoekster stelt vervolgens dat haar relatie met dr. T.(...) als zodanig niet in vraag gesteld wordt, zodat zij zich afvraagt waar de commissaris-generaal naartoe wil met het argument dat zij niet wist wat Christenen op 24 en 25 december vieren. Overigens wijst verzoekster erop dat buiten deze vraag haar kennis van het Christendom niet werd getest en er dus geen conclusies getroffen kunnen worden. Overigens wijst verzoekster erop dat zij wel stelde dat dr. T.(...) een praktiserend Christen is, maar dat het begrip praktiserend zeer vaag is en dat bijzonder weinig mensen als niet-praktiserend omschreven zullen worden in een samenleving waar religie zo een belangrijke rol speelt als in verzoeksters land van herkomst. Uit het begrip praktiserend kan aldus niet opgemaakt worden hoe iemand zijn geloof belijdt en overigens werden hierover geen vragen gesteld aan verzoekster.

De Raad meent dat dit een overtollig motief uit de bestreden beslissing is.

2.4. Aangezien verzoekster meent dat zij de belangrijkste weigeringsmotieven weerlegd heeft stelt zij dat haar vrees *prima facie* gegrond is. Daarom meent zij dat er aanwijzingen zijn dat zij opnieuw besneden zal worden door haar echtgenoot wanneer die merkt dat zij gedesinfecteerd is.

Verzoekster citeert vervolgens artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en wijst op het feit dat zij als zeer klein kind reeds besneden werd, zodat zij minstens op grond daarvan onder dit artikel zou moeten vallen. Ook met betrekking tot haar gedwongen huwelijk beroept verzoekster zich op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, aangezien zij meent dat zij alle motieven van de bestreden beslissing hieromtrent weerlegd heeft en het huwelijk weldegelijk aannemelijk heeft gemaakt.

Uit het bovenstaande blijkt dat de Raad van mening is dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar gedwongen huwelijk niet heeft kunnen weerleggen en dit gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Wat de vrees betreft opnieuw gedwongen te worden een infibulatie (besnijdenis type III) te ondergaan, meent de Raad dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet *in casu* van toepassing is.

De Raad stelt vast dat er op het vlak van internationale en regionale mensenrechtenbepalingen en hun interpretatie, evenals in de rechtspraak van de rechtbanken een ruime overeenstemming bestaat dat genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat ernstige schade veroorzaakt zowel op fysiek als mentaal vlak en derhalve als een daad van vervolging beschouwd kan worden (zie de referenties vermeld in UNHCR "*Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminines*" dd. mei 2009, nr. 7). Dit wordt in de rechtspraak van de Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010. Dat deze vervolging gebaseerd is op een van de gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag en dat er een verband is tussen deze grond en de vervolging wordt ook gesteld in het arrest nr. 45.395 van de Raad van 24 juni dat stelt dat de aangehaalde vrouwenbesnijdenis een daad van vervolging is in de zin van de artikelen 48/3, § 2, tweede lid, a) *juncto* 48/3, § 2 tweede lid, f) van de vreemdelingenwet. Het voormeld arrest verwijst naar de "*politieke overtuiging*" van de betrokkene als grond van vervolging (in dezelfde zin RvV (drie rechters) nr. 29108 van 25 juni 2009).

Verzoekster heeft aannemelijk gemaakt dat zij het voorwerp was van de meeste verregaande van genitale vrouwenverminking. Aldus maakt zij aannemelijk dat zij reeds het voorwerp was van vervolging in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

De advocaat van verzoekster wees reeds op artikel 57/7bis, de omkering van de bewijslast en het gevaar voor herbesnijdenis naar aanleiding van het gehoor bij de commissaris-generaal (gehoor, p. 12), maar de bestreden beslissing behandelt deze problematiek niet.

Deze bepaling luidt als volgt: "*De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.*"

Buiten een summier antwoorddocument van juni 2012 over de overheidsinitiatieven ten aanzien van genitale vrouwenverminking bevat het rechtsplegingsdossier geen informatie in dit verband over de daadwerkelijke toepassing van de wettelijke maatregelen en bescherming door de overheid, de verspreiding van diverse vormen van genitale vrouwenverminking en de mogelijkheden om zich hieraan te onttrekken in Guinée en de specifieke problematiek van herbesnijdenis, meer bepaald na (herstel van) een infibulatie (besnijdenis type III). Het UNHCR document "*Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations genitales feminines*" van mei 2009 wijst op een specifiek risico op eventuele reïnfibulatie in dat geval (nr. 5 en voetnoot 5).

De verwerende partij wijst op het ongeloofwaardig relaas van verzoekster in verband met het gedwongen huwelijk en derhalve de vrees voor herbesnijdenis op initiatief van haar vader of oom. Dit is geen weerlegging van de mogelijkheid van een reïnfibulatie zoals vermeld in het UNHCR document "*Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations genitales feminines*" van mei 2009.

Rekening houdend met de omkering van de bewijslast in dit verband meent de Raad dat dit geen voldoende bewijs is uitgaande van de verwerende partij.

Daar waar de verwerende partij ter zitting een SRB "*Guinée, les Mutilations Génitales Féminines (MGF)*" van mei 2012, met updates in augustus en september 2012, ter zitting neerlegt stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen verklaring geeft waarom dit document niet vroeger neergelegd werd.

Het betreft een document van 18 bladzijden en de verzoekende partij verzoekt het uit de debatten te weren.

De Raad meent dat redelijkerwijze van de verzoekende partij niet verwacht kan worden dat zij ter zitting van dit uitgebreid document kennis zou nemen.

Krachtens artikel 39/76, §1, 3^e lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan de Raad de nieuwe gegevens dat hem ter kennis gebracht wordt door de partijen slechts onderzoeken indien de partij aannemelijk maakt dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen. De verwerende partij heeft dit niet aannemelijk gemaakt. Het nieuw gegeven wordt derhalve niet in aanmerking genomen.

De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 juli 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS